61
març 2003
5.000 exemplars
Mensual

la Burxa

Sants
i barris veïns

Periòdic de comunicació popular

Distribució gratuïta

La lluita pel soterrament de les vies s'intensifica

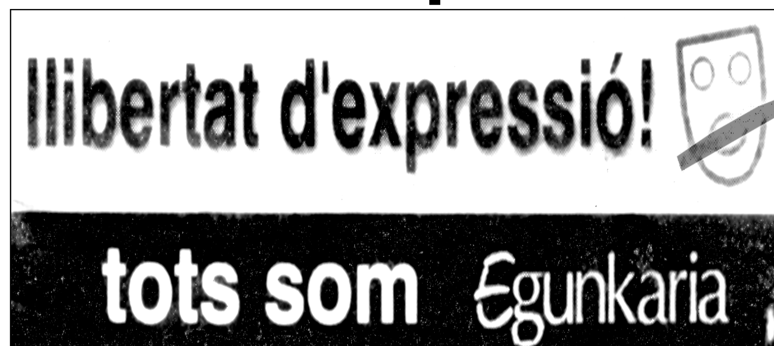
El calaix no convenç ningú, tot i les maniobres del Districte amb l'ajuda del Jordi Clausell

El veïnat pro-soterrament s'ha manifestat durant la inauguració de la Rambla de Badal i la Rua de Carnestoltes i ja preparen noves accions

La comissió pel soterrament de les vies va participar a la rua del carnestoltes que va recórrer carretera de Sants. Es va inscriure la carrossa amb el nom " El calaix de la vergonya".
La carrosa consistia en un enorme calaix on es podia llegir "per un barri digne, vies soterrades". Durant tot el recorregut es van repartir 20.000 octavetes explicatives de la protesta. A la paret del calaix que quedava de cara a la tribuna on estaven els representants polítics del districte hi havia la pintada " No al Calaix, Vies soterrades". La carrossa va rebre aplaudiments entusiastes del veïnat en alguns dels trams del recorregut

Augmenten les mesures repressives

En una setmana l'Audiència Nacional ha tancat el diari Egunkaria (l'únic exclusivament en euskera i molt prestigiós al País Basc) i ha engegat la persecució de joves anarquistes a l'Àrea Metropolitana de Barcelona i a Almeria. Dos d'ells han ingressat a la presó. Detinguts d'ambdues operacions han denunciat tortures.
>pàgina 10

L'oposició a la guerra guanya el carrer

A Barcelona van ser més d'un milió de manifestants (polèmiques de comptabilitat a part) i es calcula que més de 30 milions arreu del món. Aquestes xifres fan que el 15-F ja hagi passat a la història com la primera manifestació global. A més va aconseguir posar nerviosos els líders partidaris de la guerra, encara que de moment aquesta sembli inaturable.
> pàgina 10

> Opinió

Que més s'ha de fer per ser català?

> pàgina 2

Inauguració del cobriment del cinturó

> pàgina 5

> Què està passant al món?

Colòmbia: la tercera guerra

> pàgina 11

la Burxa
CSA Can Vies (carrer Jocs Florals 42, 08014 Sants, BCN)
Telèfon: 93 422 16 13
Correu electrònic:
laburxa@llibertat.com
http://www.laburxa.org

En les darreres setmanes, els i les treballadores de correus estan en vaga en defensa de les seves condicions laborals. És per aquest motiu que probablement els enviaments per correu estiguin patint retards. La Burxa es solidaritza plenament amb les seves reivindicacions i demana disculpes als i les nostres subscriptores afectades.

Editorial

Vergonya aliena

El passat 13 de febrer a l'Audiència Pública del Districte un personatge del nostre barri, prou conegut, va llegir un document segons el qual sis entitats veïnals i de comerciants abandonaven la lluita contra el calaix i pel soterrament de les vies. Cal dir que ho feien a canvi només de vagues promeses sobre el futur del barri del Triangle, un calaix històric i poca cosa més. En desmarcar-se de la lluita també pretenien deixar sols i a poder ser aïllats i vençuts els veïns que segueixen reclamant el soterrament de les vies. Com aquells que denuncien un company donant un pas enrere a la fila. Molts dels veïns presents van quedar-se estupefactes en sentir la lectura de l'escrit, i més quan provenia de gent que mai no ha estat a la lluita: no han participat a cap debat, ni en cap acte al carrer, ni a cap assemblea. Cal dir,però que un parell de les associacions signants van desmarcar-se de seguida de l'escrit dient que no l'havien signat i que no hi estaven d'acord i una tercera va dir que s'ho tornaria a llegir perquè no sabia massa bé què havia signat. On era el truc?. L'endemà es va veure clar, quan l'Ajuntament de Barcelona va aprovar el pla del calaix de la vergonya i en Xavier Casas clamava en el Ple Municipal que "totes les associacions de veïns hi estaven d'acord". Havia estat l'oportuna traïció de Judes per, segurament, quaranta monedes.

No al tancament d'Egunkaria

El tancament d'aquest diari basc per part de l'Audiència Nacional per raons jurídiques més aviat vagues, fa pensar que el PP ja ha començat la seva campanya electoral de cara a les municipals. Amb el prestigi totalment enfonsat i amb una ciutadania massivament en contra de gran part de les seves polítiques, el govern d'Aznar confia amb el sentiment anti ETA per no patir una desfeta el proper maig. Però el tret els pot sortir per la culata: tancar un mitjà de comunicació independent i plural com és l'Egunkaria pot representar encara més rebuig, sobretot si es fa sense guardar mínimament les formes (recordem l'emissió conjunta de la nota de premsa del Ministeri de l'Interior i l'Audiència Nacional). Aquí a Catalunya, la protesta dels mitjans de comunicació i de l'àmbit periodístic ha estat pràcticament unànime, amb la redacció d'un manifest al qual LA BURXA s'ha adherit.

SALT DE PLENS

Què més s'ha de fer per ser català?

La pregunta sortia del llavis d'un adolescent magribí que viu a Manlleu (Osona), durant l'emissió d'un programa de *30 minuts* a TV3. Es queixava el noi que no hi havia manera de fer amics que no fossin de la seva mateixa procedència. Venia a dir: "Jo parlo català, em trobo a gust a Manlleu, però no hi ha forma d'establir amistat amb gent d'aquí. Què he de fer, menjar porc o què?" Aquesta darrera frase la va deixar anar amb un somriure, a mig camí de la burla i l'amargor. A Manlleu, com en molts d'altres llocs, hi ha un call modern (els pisos de Can Garcia) on es concentren els àrabs. Al mateix programa intervenia una noia d'origen africà que, amb un català impecable, s'interrogava per què la gent se li adreça d'entrada en castellà.

Sobre aquest tema en Joan Randé escrivia l'article *Adversitats de la demografia*, el passat 13 de febrer a l'Avui, on afirmava: "...tractem el col.lectiu musulmà com un col.lectiu encara massa extern i l'interpretem com a homogeni i unilingüe, la qual cosa ens perjudica automàticament, al mateix temps que no els beneficia a ells, els qui hi pertanyen."

La qüestió es complicada, polièdrica. Sempre ha succeït que per ser acceptat en un grup social, s'ha d'assolir un nivell sòcio-econòmic homologable a la mitjana dels components del grup. Però això és condició necessària, que no suficient. Com més lluny s'està cultural i ètnicament del grup social al qual es vol pertànyer, més difícil es fa aconseguir-ne l'apropament. De fet, això passa aquí i arreu. Un blanc a l'Àfrica sempre serà vist com un occidental amb diners, en tingui o no. I ara una pregunta fàcil: perquè els magnats saudís que passen les vacances a Marbella no són "unos moros de mierda" i tothom els fa reverències?

El problema és que mentre encara hi hagi en les nostres estructures mentals, abastament modelades pel capitalisme, la categorització social gairebé automàtica entre feines manuals i no manuals; entre no titulats i titulats; entre homes i dones; entre moros i cristians; entre heterosexuals i homosexuals, les coses no canviaran de forma substancial. Des dels inicis de la humanitat, l'home "sapiens" s'ha organitzat socialment en categories, jerarquies (classes en la terminologia marxista). Això ho ha explicat molta gent, amb més o menys fortuna, i també molta gent, pràcticament tota sense fortuna, ha intentat canviar les coses per acabar amb les barreres materials -condició sine qua non perquè caiguin les mentals. Però com diuen els més optimistes, la lluita continua.

Postil.la: En el text aprovat a l'Havana (Cuba) -conegut per *La constitució de l'Havana-* , l'octubre de 1928 per l'Assemblea Constituent del Separatisme Català, un dels articles feia esment a la condició de català i catalana, que no era altra que: "voler-ne ser".

Quel Ness

Cartes a LA BURXA

Envia'ns el teu escrit a l'e-mail laburxa@llibertat.com o a Can Vies (c/ Jocs Florals 42 BCN 08014) o a mà a la bústia de l'AC Arran (c/ Premià 20).

Plaça Joaquim Domingo i Sánchez

Joaquim Domingo va ser un santsenc que arribà a ser triple campió mundial de billar. En el seu nom, fa pocs anys es va inagurar una petita plaça a la cantonada del carrer Comtes de Bell-Lloc i Passeig de St. Antoni. Des de fa uns mesos era el punt de trobada, durant el cap de setmana, de la colònia equatoriana que viu als nostres barris. El que allà feien consistia en practicar un esport semblant al volleyball i conversar amb els seus, sempre amenitzats per la companyia d'algú que tocava la guitarra, interpretant cançons del país. Quan he passat per allà, he tingut la sensació de conformitat i normalitat, com si tot anés bé perquè un espai abandonat s'ha recuperat. Així, la plaça complia la seva funció, la d'oferir un espai útil pel desenvolupament d'activitats lúdiques i de reunió. Doncs bé, el 23 de febrer, passejant per la zona, la història va canviar de color: la Guàrdia Urbana ocupava la plaça i els veïns equatorians les seves voreres, l'única relació entre ambdues parts era un paper groc. Aquest paper representava alguna cosa més que una simple multa; personalment vaig interpretar aquella escena com una amenaça, com una sentència. "Nos han multado por jugar a la pelota", "nos han quitado la red", "se va a complicar la renovación de mis papeles", "y ahora, ¿qué?", etc. Malauradament, aquella plaça recuperada ha tornat a perdre vitalitat i s'ha demostrat, una vegada més, que cap de nosaltres té dret a gaudir d'uns espais d'oci públics i gratuïts, i molt menys les persones amb carnet de resident.

David Vázquez

El meu fill, els mossos d'esquadra i la guerra contra l'Iraq

El dijous, dia 13 de febrer, el meu fill Arnau i un grup d'uns vint-i-cinc alumnes de l'Institut Domènec Perramon d'Arenys de Munt, van baixar a Barcelona a manifestar-se contra la guerra, d'acord amb la convocatòria d'organitzacions i plataformes estudiantils.

Una vegada acabada la manifestació, el grupet d'amics es trobaven a uns 300 metres del Parlament de Catalunya. El meu fill i dos amics seus miraven l'accident d'una dona que havia caigut de la moto. En girar-se, un mosso de paisà li digué que estava detingut perquè l'havia vist llençar pedres, tot i que de fet això era una mica difícil perquè tota aquella àrea està asfaltada.

L'Arnau, que té quinze anys, com la majoria de detinguts - n'hi havia un de catorze - fou lliurat a un mosso d'antiavalots, que l'obligà a agenollar-se amb el cap cot, tocant el terra i emmanillat amb les mans al darrere, amb la recomanació específica de: "como muevas el brazo te lo rompo" i, abans de ser traslladat al furgó policial, els escorcollaren i els mantingueren sota la pluja, de cara a la paret durant vint minuts, amb l'ordre concreta de: "que mires a la pared, ¡coño!"

Dins del furgó, durant el trasllat, els obligaren a restar agenollat, amb la indicació de: "como levantéis la cabeza ya sabéis lo que hay", i comentaris del tipus: "niñatos de mierda hoy no vais a poder ver Pokémon". Foren traslladats a la "Fiscalia del Tribunal de Menores". Allí, desprès d'haver declarat davant el fiscal, demanàrem la presència del metge forense perquè l'Arnau es queixava de dolor als canells, a causa d'una excessiva pressió de les manilles, que li havia provocat una inflamació al canell esquerre i petites contusions als genolls.

Fins a aquest moment els fets que no han sortit als noticiaris. Jo, com a ciutadà i com a pare, m'he de preguntar quina mena de democràcia tenim, on es poden produir per part de la nostra policia (la que paguem amb els nostres impostos) unes pràctiques clarament vexatòries, sobre adolescents de catorze i quinze anys, que haurien d'ésser l'esperança del futur, i l'únic delicte dels quals és el de manifestar-se en contra d'una guerra pel control del petroli.

Agustí Barrera i Puigví

la Burxa

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns

LA BURXA és una revista editada per un equip de redacció que es troba dos cops al mes al CSA Can Vies (Jocs Florals 42)
Periodicitat: Mensual
Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@llibertat.com
LA BURXA no es fa responsable dels articles d'opinió.

En aquesta Burxa han col·laborat: Alba Ayala, Roser Benavent, Bernat Costa, Toni Gonzàlez, Ivan Miró, Gemma Parera Àlvarez, Ivan Rubio i Garcia, Guillem Sànchez, Joan Teran, Pau, David Positiu, Soto, Casal Independentista, Comissió de La Bordeta, Roger Sánchez Amat, Raül, Jordi Bonet, Txepo,

El calaix de la vergonya

Roser Benavent/SANTS

Qualsevol visita del Clos és bona per protestar pel calaix. BERNAT COSTA

En Dalmau Palop va baixar a Barcelona a veure la seva neboda Maria. Despistat, va sortir del metro a Rambla de Catalunya i tot pujant carrer amunt va veure un formidable calaix de formigó que cobria les vies de rodalies, ple de pintades i graffitis i amb racons plens de brutícia. Va haver de pujar unes escales que el van enfilar a un passeig, que algun dia havia estat un jardí,potser el dia que el van inaugurar. El passeig, a uns deu metres per sobre dels laterals del carrer Aragó, li permetien veure, a la mateixa alçada, com una noieta equatoriana netejava la terrassa del tercer primera. Va baixar pel costat muntanya de la "rambla elevada" per una rampa interminable. No va atrevir-se a agafar un ascensor mig esbotzat i amb gent al voltant que li va donar mala estrugança. En Dalmau va girar a l'esquerra, pel carrer València i a uns cent metres va trobar-se un altre calaix, aquest de només set metres. Ho va notar perquè es va cansar menys pujant les escales. Era el calaix que un alcalde de fa molts anys va idear per tapar els ferocarrils catalans. Aquell alcalde havia dit que soterrar els trens era molt difícil o era molt car. En Dalmau Palop cansat de pujar i baixar calaixos va agafar un taxi, perquè ja feia tard. El taxista, després de trobar-se en un parell d'atzucacs contra els calaixos de formigó, i després d'estar mig hora maleint l'Ajuntament, el va dur al carrer Muntaner. Dotze euros per una carrera de dos carrers en línia recta... Això, que no és més que política ficció, explica el que passaria a la nostra ciutat si els alcaldes de la nostra història haguessin buscat una solució barata per eliminar les vies a la ciutat com la que ens proposa l'alcalde de disseny Joan Clos. Un calaix per tapar les vies a Sants, i de retruc a l'Hospitalet, que representarà una nova barrera al barri, més passos subterranis foscos i bruts i, en definitiva, un nou greuge per Sants. Ja que, algú creu que seria possible fer el calaix al carrer Mallorca o a la plaça Sant Jaume?

Es reprèn la campanya pel soterrament

Una típica estructura per comissions de treball (extensió, cartells i propaganda, tècnica, premsa i comissió d'escales) preveu consolidar la previsiblement llarga campanya contra el Calaix de la Vergonya a Sants. Les reunions es fan cada dimarts a dos quarts de vuit al Centre Social de Sants, on assembleàriament es prenen les decisions estratègiques de la campanya. Es decideixen els colors del logo, el tamany i estètica del cartell, les properes mobilitzacions, d'on treure els diners, (com sempre) i la propera setmana tornem a començar: repàs de comissions, com estan les coses, properes accions, etc. Un fet que la Plataforma pel Soterrament de les Vies té molt clar és que no ha de perdre la iniciativa de l'acció. Es pot guanyar o perdre una reivindicació, però cedir a l'enemic la iniciativa és com llençar la tovallola. Es preveu ajudar en la organització de la manifestació de la Plataforma contra l'Especulació que travessarà el barri el proper dia 27 de març, reforçar la visualització del conflicte, participar en la rua de Carnestoltes amb una comparsa pròpia, crear una pàgina web pròpia i endegar una campanya de correus electrònics a l'alcalde entre altres iniciatives immediates. Després vindran el Firentitats, noves accions de carrer, assemblees veïnals i el que calgui.

On és l'alcalde?

Roser Benavent/BADAL

Diumenge 23-F (bona data). Inauguració de la Rambla damunt de la Ronda del Mig: pallassos, botifarres de l'Alsina (cinc mil), una escadussera masia infantil anomenada el Rovelló (vaja nom hortera), jocs, actuacions, globus i unes pancartes per la pau per no se sap quina manifestació.Això si, un centenar llarg de veïns esperen el seu alcalde a Constitució-Badal per agraïr-li el calaix sobre les vies que els tres governs (Ministeri, Generalitat i Ajuntament), tal vegada com els tres reis mags, portaran al barri.

Després de més d'una hora d'estoica espera, es decideix enviar una avançada cap al carrer Brasil. Allà es descobreix la misteriosa cavalcada anunciada, plena de gegants, diables, timbalers, gaiters, que, és clar, no baixa a La Bordeta per què no cap pels forats a sota les vies. A l'alçada del carrer Quetzal, algú ha descobert fa una estona la guàrdia pretoriana de l'Ajuntament: l'Osan, l'Albert Soler, la Maribel... però tots s'han fet fonedissos en un moment. Tots menys el Fajarí d'Iniciativa-Els Verds que, per ser només coalició de govern deu tenir menys informació i que rep un tercer grau públic de l'Enric, un veí de la Plataforma pel Soterrament.

El Fajarí intenta salvar la situació mirant el cel i posant aquella cara d'apòstol en martiri que els excomunistes oficials tan bé saben posar. Se sospita que després de la tocata i fuga socialista l'alcalde ja no vindrà. Els manifestants arriben a la certesa absoluta quan els municipals també se'n van a buscar botifarres. La resta de veïns, els que no estan al cas, segueixen preguntant-se: ja ha vingut el Clos?

Un ple caldejat

Gemma P.A./HOSTRAFANCS

El darrer ple del Districte del 13 de febrer va crispar força els ànims. A fora, unes quantes furgones salvaguardaven el bon funcionament del ple i a dins una taula de polítics donava vagues respostes a qualsevol demanda. El tema clau van ser les vies. Després d'una intervenció de Jordi Clausell, de l'associació de veïns d'Hostafrancs, manifestant l'ampli recolzament de les associacions veïnals al calaix de les vies, diverses intervencions mostraren el descontentament envers el "calaix de la vergonya" i posaren de relleu que no hi ha un consens veïnal al seu respecte. Argumentaven que la solució del calaix mai havia estat proposada des de les associacions veïnals i se'ls acusava de no comprendre i no donar respostes adients a una problemàtica de tot el barri, no sols dels carrers propers a les vies. O és que ells i elles no es passejen amb carrets de la compra, amb cotxets de nens petits, no viuen en un barri dividit...? S'escoltaren altres demandes: una pancarta en contra la desaparició del carrer Viriat, la demanda d'un local per part de l'A.E. Joan Maragall, a l< qual respongueren que sempre els queda Sant Medir (és clar, no importa que siguin un agrupament laïc...).

L'enorme desplegament policial també va ser objecte de crítiques. La primera d'en Josep Pons, de la Comissió de Veïns de La Bordeta, al qual la presidenta de la taula, Marina Subirats, va respondre acusant-lo de ser "dels què llencen la pedra i amaguen la mà". La reacció del públic va ser la defensa "d'un veí que ha fet més pel barri que tots ells plegats". Pel que fa a la policia digueren que era necessària per evitar les desigualtats entre veïns i perquè uns no deixessin sense veu els altres, fent referència al ple del juny de l'any passat. Se'ls respongué que qui deixa els veïns i veïnes sense veu és el propi Districte, fent que calguin pancartes i crits per fer-se sentir, com en la citada ocasió. Aquesta vegada l'abandonament de la sala també va anar acompanyat d'un crit unànime de "Marina dimissió".

a Sants NO volem
la GUERRA en cap cas
Concentració a les 20 h a Pl. de Sants el dia que comenci la guerra
Assemblea del barri de Sants

El somni del cobriment ja és una realitat

Meritxell S.A./BADAL

Després de 10 anys d'obres, el cobriment del Cinturó pel qual tant han lluitat els veïns i veïnes de Sants, les Corts i la Bordeta i que segons l'Ajuntament era inviable, és ja una realitat. Després d'urbanitzar i ajardinar a marxes forçades els darrers trams (de la Carrilet a Antoni Capmany i de Mejía Lequerica a Travessera de les Corts), el 23 de febrer es va inaugurar amb una festa amb butifarrada, jocs pels nens i cavalcada amb gegants, capgrossos i dracs que van ballar al ritme dels gaiters. També hi era l'alcalde Clos, que va quedar-se tot el matí a les Corts per esquivar les protestes dels qui reclamaven el soterrament de les vies.

El túnel de la Ronda del Mig fa 2.2 km de llarg i el cobreixen 100.000 m2 de superfície urbanitzada, 55.000 dels quals són una rambla. El tinent d'alcalde Xavier Casas ja ha deixat clar que aquesta és una obra única per la seva complexitat tècnica i que és "una opció només vàlida si no hi ha cap altra alternativa contra el soroll o una frontera entre barris".

Manifestació contra el calaix de les vies a la nova rambla de Badal — BERNAT COSTA

"El cobriment s'ha aconseguit gràcies als veïns"

Els veïns i veïnes del carrer Badal entre la plaça Cerdà i Constitució, el darrer tram de l'obra del cobriment del Cinturó, estan satisfets amb el resultat. Han estat dos anys d'obres, però segons la Mari Carmen, botiguera, "les molèsties han valgut la pena perquè ha quedat molt bé i hi hem guanyat tots". El barri ha recuperat el passeig que va perdre el 1966, quan es va construir el primer cinturó de ronda, projecte que estava pendent des de principis del segle XX. "Els senyors de la dictadura van partir el barri en dos", recorda un veí.

El cobriment "s'ha aconseguit gràcies al coratge dels veïns i de la Coordinadora, han treballat molt, han fet reunions i més reunions, se'ls ha de reconèixer la feina que han fet pel barri", comenta la Mari Carmen. I és que com recorda un altre veí "l'Ajuntament no ho hauria fet, espontaneïtat per part seva, gens ni mica".

Amb el nou passeig, no només ha disminuït el soroll, també es *redescobriran* les dues bandes del carrer perquè "la comoditat de creuar és estupenda", com comenta una veïna. Es preveu que el preu dels pisos pujarà i que es reactivarà el comerç després de dos anys de vaques magres. "S'ha notat molt a les vendes, la gent no passava, no es podia aparcar, per no parlar de la pols i dels forats al terra". Els veïns que viuen al tram que toca a la plaça Cerdà i que tenen davant el caixó d'entrada al túnel de la Ronda del Mig no estan tan contents, tot i que el projecte inicial prometia ser pitjor ("era un bòdrio, un búnker").

Respecte a la durada de les obres hi ha opinions per a tot. Alguns opinen que "s'han fet a bon ritme", mentre per d'altres "s'ha allargat massa, he vist tècnics dient que s'havien equivocat, ensorrar-ho i tornar-ho a fer", encarint així el projecte que en gran part ha estat sufragat amb fons de la Unió Europea (algú fins i tot proposava "fer visques per la UE").

Un grup de veïns es preguntava per què es va cobrir de gespa l'espai de ciment del centre de la plaça Cerdà just abans de la inauguració després de tant temps amb el ciment a l'aire i quant durarà.

S'ha demostrat que el cobriment era possible i que per fer realitat els somnis "el més important és que els veïns estiguin units i que tinguin ganes de lluitar pel seu barri".

Cinturó cobert, victòria popular

Roser Benavent/BADAL

Alguns veïns, sempre pel davant dels polítics, van somniar una rambla des de la Diagonal fins la Gran Via, enlloc de la Ronda del Mig, allà on circulava una salvatge autopista urbana que separava barris i omplia de fums i sorolls la ciutat.

Veïns del carrer Brasil van començar la mobilització a finals del 1992, en plena ressaca olímpica i amb l'ombra d'una crisi econòmica. La proposta era innegociable:calia cobrir el tram del Cinturó entre Sants i l'Avinguda de Madrid (on estava a un nivell força més baix que el carrer) amb finançament mitjançant un equipament. L'Ajuntament, per boca del regidor Enric Truñó, va ensenyar als veïns les butxaques buides i va encongir-se d'espatlles.

Després es van afegir a la reivindicació col·lectius veïnals de La Bordeta i de les Corts, el que feia que la solució fos més complexa, ja que augmentava el tram a cobrir.

Va endegar-se una dinàmica quasi assembleària al Districte, amb reunions tumultuoses amb propostes i contra-propostes, amb noves idees i amb mobilitzacions paral·leles al carrer, com la "mani" de vehicles a ritme lent i la invasió del ple del Districte de Les Corts.

Creació de la Coordinadora

El moviment veïnal va convertir-se en la Coordinadora Cinturó Cobert, grup autònom que utilitzava l'antic local de l'Associació de Veïns de Badal-Brasil per reunir-se. Es van fer milers de pancartes que engalanaven els balcons de tot el Cinturó. Després de molts debats, es va acceptar la recerca de solucions parcials (proposta d'Acords per Trams) enlloc de buscar un acord previ global per a desenvolupar-lo després per fases. Així es va arribar a l'acord de cobrir el primer tram (de Sants a Avinguda de Madrid).

Comencen les obres

L'acord es va prendre abans de les eleccions de 1995 i l'obra, lenta i amb aturades, va desenvolupar-se en el següent mandat municipal. Per al tram entre Av. Madrid i Travessera es va intentar una jugada similar (cobertura amb pàrquing). No obstant, l'empresa concessionària de l'obra, segons es comenta, va fer tot el possible per no vendre les places de pàrquing i així fer xantatge a l'Ajuntament amb altres deutes. Això va aturar el projecte.

Finalment es va aconseguir una subvenció de Fons Europeus que van permetre acabar el tram en construcció i pactar la cobertura a La Bordeta des de les vies fins a Constitució. Quedava sense acord de Travessera en amunt i de Constitució en avall.

Augmenta la pressió dels veïns

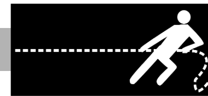
La Coordinadora va desfer-se perquè els veïns dels trams que encara no tenien acord van decidir mobilitzar-se amb més força. Alguns dels veïns dels trams amb acord van posar-se en contra perquè temien que aquest es posés en perill.

La lluita va ser prou intensa per acabar amb el "mite" de tallar el Cinturó (es va tallar cinc vegades entre Constitució i Carrilet, en divendres a la tarda, en horari punta de sortida). Es multiplicaren les assemblees i la intervenció en actes públics.

La lluita dóna més fruits

El maig del 1998, es va tancar l'acord dels trams pendents.Van quedar veïns fora, és cert: els de Mejía Lequerica fins Diagonal i els del "calaix" a tocar de la Plaça Cerdà. Malgrat tot, la gent del Cinturó ha escrit la seva història en primera persona.

Les moneries que feia l'alcalde el passat 23 de febrer inaugurant la nova Rambla que alguns veïns havien somniat no tapava un immens somriure de la gent, l'imaginari de la qual repetia: Cinturó cobert, victòria popular!

La Coral La Floresta en perill

Gemma P.A./SANTS

L'edifici número 135 del carrer Jocs Florals ha acollit des de fa 98 anys la Societat Coral la Floresta, que aquest any celebra el seu 125è aniversari enmig d'un clima d'incertesa respecte la seva permanència en aquest local. L'edifici, que pertanyia a uns fusters, va ser venut a una constructora que no ha deixat clares les seves intencions respecte la coral.

Els cantaires temen haver d'abandonar un edifici ple de sentiments, d'història, de vivències de molta gent del barri que ha acollit durant tants anys la coral més antiga de Barcelona. El local està dotat d'un escenari de fusta, un piano i un petit bar. S'hi troben velles partitures, quadres de les celebracions d'aniversari cada 25 anys, a través dels quals es fa visible l'evolució de La Floresta, i els quatre estendarts que ha tingut la coral. Tota una història present en el vell edifici de Jocs Florals.

Després de 125 anys, podran seguir cantant? BERNAT COSTA

La Societat Coral va néixer arrel dels treballadors d'una fàbrica de cànem, anomenats "Els pentinadors", que se solien trobar en una taverna de la plaça Fénix després de llargues jornades de treball. Dos companys seus, admiradors de l'obra i objectius d'Anselm Claver, els van saber convènçer per formar tots plegats una coral Claveriana, en aquella època només d'homes. El primer local va ser a la plaça Fènix i després van anar canviant de seu fins situar-se l'any 1905 al carrer Jocs Florals. El local acollí una àmplia tasca social i cultural: concerts corals, representacions teatrals quinzenals, conferències i, ben sovint, balls familiars, en els quals moltes persones es van enamorar.

Durant la guerra i la posguerra la Societat Coral va patir entrebancs. La mantenien set socis que es trobaven diumenge al matí per fer la xerradeta i jugar al dòmino. Tenien l'esperança de reprendre les activitats el més aviat possible. Però van rebre denúncies acusantlos de celebrar reunions clandestines, fet que els portà a desprendre's del primer pis i perdre la nodrida biblioteca. L'any 44 van inscriure's vint socis, però no podien reobrir ja que es negaven a ingressar a "Educación y Descanso de la FET y de las JONS". Gràcies a la intervenció de Mossèn Amadeu Oller i un senyor anomenat Costafreda, amb relacions a Madrid, van poder tornar a reobrir el segon pis.

S'hi van tronar a organitzar obres teatrals, balls familiars i festes de Carnestoltes, St Joan, St Pere, la castanyada, Cap d'any... Als anys 60 va decaure el nombre de socis de la coral, però el fet de convertir-la en mixta va fer créixer el grup, un grup nombrós que es va conservar durant força temps.

Ara són poqueta gent, però se senten "molt orgullosos de ser hereus d'aquest patrimoni" i estan "molt il.lusionats/des per saber donar-li la continuitat que es mereix". El proper 14 de juny celebraran el seu 125è aniversari amb un concert on participaran excantaires i antics mestres de la coral. Volen que sigui un retrobament, una celebració íntima i un moment per recordar.

El País i La Vanguardia obligats a retractar-se

Guillem Sànchez/BARCELONA

La detenció de tres independentistes (dos d'ells santsencs) el novembre passat, acusats d'incendi, va ser tractat a la majoria de mitjans de comunicació de manera exagerada i criminalitzadora. Se'l vinculava gratuïtament amb ETA sense que hi hagués cap acusació, basant-se en informes policials "secrets". Els comunicats de familiars i amistats exigint que es respectés la pressumpció d'innocència van ser en va (veure LA BURXA núm. 57).

Un cop en llibertat sense fiança i sense cap càrrec relacionat amb banda armada, tots tres van dirigir-se als mitjans exigint utilitzar el seu legítim dret a rèplica. Alguns, com TV-3, els el van donar, però d'altres els van ignorar de nou. Llavors van denunciar els diaris que havien difós les notícies més dures: El País, La Vanguardia i El Mundo.

El Jutjat de Primera Instància número 31 de Barcelona va resoldre de forma condemnatòria l'11 de febrer, obligant El País a publicar una notícia a la mateixa pàgina i de la mateixa mida desmentint la informació falsa. El dimecres 26 de febrer es va celebrar la vista contra La Vanguardia, l'advocat de la qual va negociar immediatament davant de la impossibilitat de guanyar el judici. Acceptà la publicació d'una carta escrita pel demandant, encara que tampoc s'ha salvat de la corresponent sentència condemnatòria. Aquest advocat va reconèixer que no perden mai aquest tipus de judicis però per qüestions formals i no perquè la seva norma sigui contrastar les notícies.

Aquests processos posen al descobert la sistemàtica col.laboració entre policies i alguns periodistes, que permet als primers condemnar els detinguts abans d'arribar al jutge i als segons aconseguir sucoses "exclusives" molt espectaculars, encara que siguin mentida i afectin la intimitat de persones que encara són totalment innocents. També crea un interessant precedent per aquest tipus de reporters, com per exemple el redactor de El País Pere Ríos, que acumula demandes i queixes al Col·legi de Periodistes per l'ús reiterat d'aquestes pràctiques. Ara només queda pendent el judici de El Mundo, que ha estat aplaçat perque els seus advocats han demanat un intèrpret de català.

Treient els draps bruts

BERNAT COSTA

Guillem Sànchez/SANTS

Aprofitant la fi de les pluges, un grup de dones i homes es van plantar al mercat de Sants en ple Carnestoltes per representar un "típica postal costumbrista": la dona atabalada no aconsegueix cuidar el nadó, fer el dinar i netejar la casa, mentre el marit mira el fútbol i el nen enreda. Cap dels homes que passaven pel carrer s'aturà a ajudar-la. Tot plegat forma part de la campanya que quatre col·lectius feministes del barri han llençat pel 8 de març.

La cançó

Barcelona

Pels carrers de la Comtal
sempre he bordat,
sóc un gos enamorat dels
seus encants. Amb els anys,
he travessat el seu espai,
els racons més amagats
amunt i avall.

Barcelona és sàvia i dolça
i la lluna és fidel al sostre
cada nit, sempre cada nit.

Barcelona sona jove.
Barcelona m'emociona.

Tan petit com un estel per-
dut i trist m'he trobat enmig
dels teus braços humits.
Em reculls quan decideixo
tancar els ulls,
duus la calma quan s'acaben
els motius.

Barcelona és sàvia i dolça
i la lluna és fidel al sostre
cada nit, sempre cada nit.

Barcelona sona jove.
Barcelona es descontrola.

I te'n rius de la gent que no
plora, tu que observes la
vida a les fosques.
La riquesa s'amaga en les
ombres, en els cors que
s'ofeguen buits.

Barcelona sona jove.
Barcelona m'emociona.
Barcelona sona jove.
Barcelona es descontrola

La Caixa Fosca

El raconet cannàbic

Ha arribat el moment que tots i totes estaveu esperant, ja és hora que el vostre balcó s´ompli de color i alegria, així que deixeu de banda aquelles plantes que sembla que vinguin d' un altre planeta i poseu-vos a treballar. Segurament tot aquest rotllo us sonarà però paga la pena fer un petit recordatori d'allò més indispensable per a començar la collita.

Primer de tot assegureu-vos que teniu un bon lloc per plantar, discret i amb un mínim de 5 a 7 hores de sol diàries (orientació sud). Els testos han de ser 30 centímetres de diametre i d'alçada com a mínim, penseu que com més gran sigui el test més gran serà la planta. I a ser possible de color blanc, per tal de mantenir la terra el més fresca possible. Si recicleu els testos netegeu-los abans amb aigua i sabó. Abans d´omplir-los de terra poseu-hi 2 centímetres de grava, que us faran d´aïllant i de canalització de l´aigua sobrant.

La terra, si no en sabeu gaire, és millor que la compreu, ja preparada, en un centre de jardineria o un grow-shop, assegurant-vos que sigui específica per al conreu de maria, doncs no n´hi prou amb un sac de substrat universal per molta "ganga" que sigui. Si us vé de gust proveu de fer la vostra pròpia barreja de terra, amb humus, perlita, coco, compost, etc...

Les llavors les podeu demanar a algú, o les podeu aconseguir a la "carta" segons els vostres gustos i/o necessitats, hi ha marques comercials que asseguren la feminitat de les les seves llavors al 99%, és clar que pagant Sant Pere canta. Les podeu posar a germinar en un drap o paper de cuina humit durant 3 o 4 dies, o també les podeu plantar directament en testos petits, preferiblement de torba, fins que veieu que les arrels surten per fora del test. Durant les primeres setmanes de creixement les podeu tenir dins de casa, doncs no son necessàries tantes hores de sol i també les tindreu guardades de les inclemències meteorològiques.

Conrear i rascar, tot és començar. Salut i Maria.

Doctor Fumanxú

La Burxa fa cinc anys

La Itzà acaba de neixer

Felicitats!!!!

Les aventures del drac Malaherba

Els remeis de la precarietat

Aquesta secció gastronòmica vol retre homenatge a totes aquelles persones o generacions que per diversos motius han patit la fam o la misèria. Volem fer memòria d'aquests precaris però efectius coneixements populars de subsistència.

"Xicoira fregida"

Ingredients: Fulles de xicoira, un all, sal, oli i un parell d'ous.

Elaboració: Rentem, esmicolem i posem a coure les xicoires amb força aigua. Les escorrem i les posem a remull en una cassola plena d'aigua freda durant tota la nit, per evitar que no amarguejin quant les fregim. En una paella sofregim un all fins que quedi daurat, posem les xicoires prèviament escorregudes amb els dits i posem la sal. Un cop fregides, batem un parell d'ous i l'aboquem tot removent-lo.

Més: Les arrels de xicoira seques i triturades serveixen per fer un saludable i molt econòmic succedani de cafè. Gaudeix moltes qualitats terapèutiques com: laxant, estrenyiment, inapetència, bilis escassa, cucs i llombrius, fetge congestionat, depuració de la sang, males digestions,.....

Salut i recol·lecció.

Música

La txaranga revoltosa "Que Rechula Es La Parranda!" El Lokal + Col.lectiu Zapatista.

TXARANGA REVOLTOSA
QUE RECHULA ES LA PARRANDA
12 temes

Torna el Tex Mex de La Txaranga Revoltosa. Després d'uns quants anyets de silenci des del primer CD "Pórtense mal...", La Txaranga ens ha sorprès amb 12 noves cançonetes la mar de divertides i alegres. El secret és senzill perquè es basa en una mateixa fórmula: ranxeres subversives i ànima tex-mex. Aquest nou treball s'ha autoproduït, però ha tingut el suport de l'inseparable Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel.lió Zapatista i d'El Lokal. Al llarg de la dotzena de temes, ens trobem amb tot un seguit de ranxeres i "corridos" amb uns missatges clarament definits. Parlen dels pobles indígenes, dels pres@s, del contraband, de l'explotació, del PHN, de Los Tucanes de Plata i de Nicaragua, sense oblidar-se en cap moment de com passar una bona "noche de parrondeo de ron añejo, tekila y cerveza". Ja ho sabeu, qui no hagi ballat mai ranxeres amb la Txanga Revoltosa en una Festa Major o en qualsevol altre lloc, que no deixi fugir l'oportunitat, "te lo pasaràs de lo lindo..." Salut i tekila, cabron@s!

Llibres

"Palestina Existe!"
Javier Ortiz

"Aquest és un llibre d'urgència referit a un problema vell i urgent…"Qui financia l'Estat d'Israel? Per què les resolucions de les NNUU poden ser desobeïdes amb total impunitat? Per què la comunitat internacional permet els crims de guerra de l'Estat sionista criminal a l'auspici dels EUA? Per què es manté una ocupació aberrant i es perpetua un estat d'emergència sobre la població palestina en el seu propi territori? Javier Ortiz, periodista de formació i de professió recull textos d'escriptors, analistes o historiadors que donen una perspectiva diferenciada sobre el conflicte a l'Orient Mitjà. Una entrevista al novel.lista portugués José Saramago (que va ser a Palestina amb la delegació del Parlament Internacional d'Escriptors durant el setge a Rama'al·lah el passat març), Noam Chomsky (lingüista nordamericà) i James Petras (sociòleg també de l'altre banda de l'oceà) ofereixen una visió crítica i argumentada de com es construeix i se sustenta el suport a l'Estat d'Israel amb les mans plenes de dòlars del lobby sionista dels EUA. Edward Said, escriptor palestí de Nova York i professor de Literatura a la Columbia University, continua donant la seva visió analítica del palestí que ho veu des de l'altra banda. Alberto Piris, general de l'artilleria a la reserva i analista del Centro de Investigación por la Paz ofereix amb tota mena de dades una panoràmica de l'evolució del conflicte palestino-israelià i què ha portat a l'estat actual i Antoni Segura, catedràtic de la UB fa una síntesi de la situació a nivell històric d'una manera didàctica i entenedora per qui vulgui detectar les claus del conflicte.

Cine

"AMEN" de Costa-Gavras

Del sempre combatiu Costa Gavras, un dels més polititzats directors del cinema europeu -i el qual feia bastant temps que no rodava- ha arribat el seu últim i polèmic film, que encara es manté en pantalla. Després de la seva col·laboració amb Jorge Semprún i recordant els seus treballs més destacats de "Z" (dura crítica a la dictadura grega), "La Confessió" (sobre el règim estalinista), "Missing" (amb el cop d'estat de Pinochet de fons) arriba "Amén". S'hi tracta la posició que va prendre l'Església catòlica davant els nazis i en particular davant l'extermini jueu. Un tinent de les S.S. i un jesuïta ajunten esforços per a donar a conèixer al Papa Pius XII el que està passant a Alemània i demanar la seva ajuda per evitar el genocidi. Però la posició del Vaticà és d'absoluta indiferència, ja que sols els interessa mantenir bones relacions amb els nazis.

Com és lògic el film no va poder rodar-se al Vaticà, per expressa prohibició d'aquest. Per tant les seqüències en les quals l'acció se situa allà s'han hagut de rodar en escenaris reconstruïts, i en els exteriors es fa molt evident la reconstrucció. Potser és l'única pega que podríem trobar en aquest interessant film, molt ben interpretat per Mathieu Kassovitz ("El odio" i "Amelie") i Ulrich Tukur.

Lancelot

D'ON VENIM...

L'assassinat d'Agustín Rueda,

Mesos després de les primeres eleccions de la monarquia parlamentària, la realitat, tossuda, s'encarregà de demostrar que la "transició espanyola" mantenia intactes les estructures repressives franquistes. Matí de 13 de març de 1978, presó de Carabanchel. Han descobert un túnel excavat per presos. Els altaveus del penal emeten els noms de desenes de reclusos: han de ser novament interrogats. Hores després, la infermeria s'omple de cossos rebentats, cremats pel dolor de les porres. No tots tindran "la sort " de ser enviats a les cel·les, on romandran estesos amb les costelles trencades. Agustín Rueda Sierra, llibertari de 25 anys, amb el rostre desfigurat pels cops, no sobreviurà a la brutal pallissa. Pels artífexs de la "daurada transició", l'oposició rotunda del moviment llibertari a la construcció des de dalt de la democràcia capitalista era una molesta pedra en la sabata de la "ruptura pactada". El procés, gestionat per la classe política única recentment constituïda (franquistes ara demòcrates se'ls perdona quaranta anys de terror, "opositors" assenyats se'ls legalitza a canvi de renunciar a quimeres com la república o la lluita de classes), no podia tolerar una força social en ascendència que qüestionés els vergonyosos Pactes de la Moncloa. Els llibertaris, com altres moviments dissidents, seran objecte de la doble cara del nou sistema polític. Públicament se celebra l'arribada de la participació democràtica, però al pati del darrera l'esquelet de la repressió franquista roman dempeus per a disciplinar els que no s'empassen el consens. Agustín fou torturat fins a morir, el seu cos delatà les contradiccions politiques d'una democràcia continuïsta del règim anterior. A Sallent, el seu poble, la vaga aturà la conca minera: 3.000 persones arribaren al barri obrer de la Butjosa, on ell hi havia viscut. Onejaren banderes negres, expressant dolor i derrota.

Ivan Miró

L'Albert Boada té 22 anys i és fuster, va viatjar a l'Iraq durant els mesos de desembre i gener dins de la campanya estatal per l'Aixecament de les Sancions a Iraq. És membre de l'Assemblea de Joves de Sabadell, un col·lectiu d'àmbit local amb el qual han tractat, entre d'altres qüestions, el conflicte d'Iraq. L'interès cap al Pròxim Orient també el va dur a viatjar a Palestina el març passat.

"Bush sap que els seus arguments són falsos"

Per què vas decidir anar a l'Iraq?
Per la necessitat de conèixer de més a prop un d'aquests conflictes del qual hem sentit a parlar tantes vegades. El fet de viatjar cap a Iraq m'ha permès veure la realitat tal i com és. Allà vam visitar diferents escoles i hospitals, a més de tenir un contacte directe amb la població iraquiana.

Com viu el poble iraquià l'amenaça de guerra?
El poble iraquià sent que porta més de 12 anys de guerra perquè el brutal règim de sancions que es va imposar sobre el país després de la guerra de l'any 1991, ha fet que visquin en una situació permanent de conflicte. Els bombardeigs s'han succeït constantment i la infrastructura, tant civil com militar, va ser destruïda. Per tant, les conseqüències de la guerra es viuen encara actualment.

Quines són les condicions de vida al país?
Les condicions de vida estan molt marcades pel bloqueig econòmic que prohibeix a l'Iraq l'exportació o la importació de qualsevol tipus de producte, això fa que sigui molt difícil l'entrada de productes alimentaris al país. Els hospitals estan plens de gent afectada per càncer o malformacions congènites com a conseqüència de la utilització d'armes de destrucció massiva, com és el cas de l'urani empobrit, durant la guerra del 1991. Avui, l'Iraq és una de les regions del món més afectades pel càncer per culpa de la utilització d'aquestes armes, però degut al bloqueig, aquestes malalties no es poden tractar. A l'Iraq moren cada mes uns 7500 infants de mort no natural, és a dir, per malalties relacionades amb la guerra, amb el bloqueig o amb la malnutrició.

Xerrada sobre Iraq a Can Vies a càrrec de l'Albert BERNAT COSTA

Quina és la situació política interna de l'Iraq?
Personalment crec que la situació política interna és d'un règim dictatorial, però aquest règim està bastant legitimat degut a l'amenaça exterior nord-americana. Arran de l'amenaça de guerra s'han aglutinat molts sectors, dissidents o que estaven a l'exili, per defensar el país de qualsevol atac exterior.

Creus que els arguments que utilitza Bush per justificar la guerra són vàlids?
Crec que els arguments que utilitza Bush no només no són vàlids sinó que ell mateix sap que són falsos. Un dels arguments és la qüestió de les armes de destrucció massiva, però molts inspectors o exinspectors de Nacions Unides, com és el cas d'Scot Ritter, afirmen que l'Iraq no té aquestes armes. Pel que fa a la qüestió del terrorisme, crec que també s'ha demostrat que l'Iraq no hi té vinculacions, perquè és un estat laic que ha combatut des de sempre el fonamentalisme islàmic. I l'altre motiu, que l'Iraq és una amenaça, també és mentida perquè l'Iraq en cap moment ha agredit als seus veïns. L'únic enemic potencial que hi ha a la regió és Israel que és qui realment té armes de destrucció massiva i qui està tenint una pràctica terrorista de neteja ètnica contra el poble palestí.

Per què creus que el govern espanyol s'ha posicionat a favor de la guerra?
El govern espanyol té una manca total d'independència política i econòmica, per això s'ha alineat al costat de l'imperi nord-americà. Però si aquesta guerra es duu a terme i els Estats Units conquereixen l'Iraq quedant-se amb tots els seus recursos energètics i apoderant-se d'aquesta regió geoestratègicament molt important, el que faran és sotmetre a la resta de potències, com la Unió Europea o la Xina. Aquesta és la intenció real de l'estat nord-americà, i l'Estat espanyol el que està fent, en certa manera, és facilitar l'hegemonia mundial als Estats Units.

Aina Torres

EL RACÓ DEL CASAL

El nou marc repressiu

El Casal ha encetat un nou cicle de sopars-xerrada per dinamitzar el tractament de temes d'actualitat. Amb la participació de dos advocats, la primera vetllada girà al voltant de les noves estratègies repressives de l'Estat espanyol per fer front a l'augment de la dissidència política i dels moviments socials alternatius que lluiten tant a nivell nacional, estatal i internacional.
Els ponents van fer èmfasi en l'increment de les campanyes criminalitzadores de persones i col·lectius, emparades en una legislació repressiva i amb la connivència de poders polítics i mediàtics (desallotjaments, repressió de manifestacions, muntatges contra persones concretes, maltractractaments i tortures sistemàtiques sota la legislació antiterrorista...).
Tot plegat conforma una sèrie de mesures que la UE ha près per tal de globalitzar el control i la vigilància de qualsevol que pugui ser sospitòs de dissident. S'està avançant amb passes agegantades, amb la creació de mesures penals que permetin una cohesió absoluta en aquesta tasca (abolició de restriccions a les extradicions, col·laboració en l'execució de sentències... recollides en l'anomenada Euroius), amb la creació d'un cos policial més eficaç front l'activitat dels moviments socials i, destacant la creació de llistes 'negres' tendents a perseguir a persones que arbitràriament són titllades de criminals i àdhuc terrotistes (recollides en l'anomenada Europol).
També es reflexionà sobre la importància internacional del govern espanyol en la croada contra el terrorisme.endegada pels EUA arran dels fets de l'11 de setembre i que no són més que una traspolació internacional de les mesures coercitives europees, croada que no és més que una escalada en la posició hegemònica del monstre ianqui. Certament, el panorama és força esfereïdor.

EL COL·LECTIU

Diables de Sants

La Colla de Diables de Sants fou creada l´any 1980 amb l´esperit de fomentar la cultura i la tradició popular arreu dels Països Catalans. Som unes 40 persones entre Diables, Tabalers, (no oblidem el Bestiari) i col.laboradors puntuals. En definitiva, grans i petits que estimem el barri i portem la festa i el foc a dins.

Avui dia ens trobem en un procés reorganitzatiu prou important amb l'intenció de donar-nos a conèixer i participar en els moviments socials i culturals del barri, i també a fer front a les dificultats econòmiques i sobretot físiques en les quals ens trobem, més concretament ens referim a la falta d'un local estable i definitiu on poder desenvolupar la nostra tasca, i evitar també la pérdua i deteriorament del nostre patrimoni. Malauradament encara esperem una resposta del districte que sembla ser no arriba mai. A veure si ara que vénen les eleccions...

Enguany estem preparant un espectacle de foc per a les festes majors, que de ben segur us deixarà bocabadats (riu-te'n del piromusical).

Som oberts a tothom que ens vulgui conèixer, col.laborar i/o "contractar", ens trobareu cada dos divendres al Centre Social de Sants a les 21h. o els dilluns al vespre a la cafeta de Can Vies.

Sants es crema

Relacions de poder dins dels moviments socials.

Les dones vivim la desigualtat en totes les àrees de la nostra vida, per viure en una societat patriarcal. Què vivim, tanmateix, quan participem en moviments socials, on les relacions de poder haurien d'estar més treballades? Si repassem les dinàmiques de gènere dins els moviments mixtes, entendrem l'existència dels col.lectius de dones que qüestionem i fomentem debat a nivell intern.

En els moviments hi ha encara desigualtat en l'assignació de credibilitat o respecte segons si som dona o home. Mentre els homes són escoltats perquè tenen un prestigi, una veterania, una dona ha de treballar dur perquè se li atorgui aquesta autoritat. Haurà de superar les següents traves:

Rols de gènere de les dones. El de mare, per a les grans; el de germana, que suposa "un sentit d'identitat compartit i tendeix al respecte mutu i la cooperació", i que vivim quan ens relacionem en igualtat; i el d'esposa, "potencial partner sexual dels homes del grup" o bé identitat de primera dama: referir-se a ell com "està a tal col.lectiu" i a ella com "la seva companya".

Invisibilització, menyspreu o paternalisme cap el treball de les done, actituds prepotents en discussions, o bé ignorar-la quan ha fet una feina amb un company. Més: **l'assignació de valor a les tasques amb criteri patriarcals.** Força, acció, productivitat, agressivitat, enteresa, geni, per sobre de la capacitat d'escoltar, empatia, carinyo, valor de la pròpia experiència. Qualitats no exclusives d'homes o dones, que se sobrevaloren unes o altres segons la lògica patriarcal. Hi ha qui valora més participar en accions o l'enfrontament amb la policia que practicar l'agricultura biològica o fer quaderns de formació; o tolera actituds arrogants, prepotents o dures més que la manca d'autoestima o expressar la por.

La divisió sexual del treball polític. Tot i que l'okupació, per exemple, ha socialitzat el coneixement tècnic entre homes i dones i revaloritzat el treball no assalariat (domèstic,...) encara existeixen tasques sexuades. Hi ha més homes en preparar una mani calenta, que en un equip antirepressiu, invisible però essencial, i que normalment assumeixen dones.

La lògica de l'aprenentatge individualitzat, que afavoreix la formació de jerarquies, èlits informals i líders d'opinió. No establim mecanismes col.lectius d'aprenentatge i transmissió del coneixement. Conceptes i posicionaments es donen per assumits sense debat i reflexió. Sovint, gent més jove adopta postures per admiració, imitació o per demostrar que ho té claríssim sense un anàlisi profund.

El tipus de participació política habitual: hiperactivisme, dedicació integral. Similar a un mercat de treball que s´ajusta al treballador masculí amb jornada completa i sense responsabilitats familiars ni domèstiques, la nostra forma de participació pressuposa disponibilitat total sense responsabilitats laborals o familiars. Moltes dones, en ser mares, han de triar entre l'opció vital i la col.lectiva, perquè aquesta no s'adapta a les necessitats d'un nadó. Altres adopten el rol masculí: superwomen de la causa. En ocasions, però, la maternitat es comparteix amb l'entorn: la fita seria la creació d'una estructura organitzativa sostenible al llarg dels anys.

La fractura entre l'espai públic i el privat preval, bona prova és com s'enfoquen maltractaments o agressions. No hi ha la mateixa resposta davant una agressió nazi que una violació. A més, tendim a identificar com a agressió l'atac físic prototípic, mentre que les relacions de parella o amistat del nostre entorn, fins i tot en debats polítics, ens donen exemples de maltracte psicològic. Impera el doble sedàs entre les agressions externes (babós que assetja dones en una festa) i les internes, que se solen tolerar més.

Les dones treballem l'opressió de gènere dins i fora dels espais alliberats. No és estrany: el patriarcat ens escanya amb força. Però als homes també els matxaca, situant-los en un rol d'opressor que els obliga a negar-se actituds i sentiments i a demostrar constantment que s'ajusten al paper. **La lluita antipatriarcal continúa sent un tema de segon ordre en els moviments socials**, i el fet paradoxal és que sovint són les dones les que ens impliquen a fons i sostenim aquestes lluites.

Joana, de Les Tenses.

LA BORDETA, MON AMOUR

Per la llibertat d'expressió i el dret a manifestar-se

El passat diumenge 26 de gener i amb motiu de la inaguració de la remodelació de la carretera de Sants (Olzinelles-Moianès), membres de la Comissió de Veïns de la Bordeta vàrem estar presents en la convocatòria de cercavila organitzada per un grup de joves en contra de l'especulació, el soterrament de les vies i altres fets prou indignes. Volem ser-hi presents i així demostrar el nostre rebuig a tot allò que atempta en contra de la dignitat del ciutadà d'a peu.

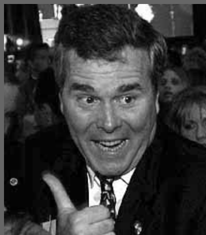
De cop i volta emergeix l'inefable Sr Osan recriminant a un membre de la Comissió de Veïns la seva participació en aquell cercavila, trecant així les paraules del batlle Sr. Clos referent a que s'ha d'escoltar a tothom i que és "norma" de l'Ajuntament de Barcelona aquesta mesura.

Volem denunciar des d'aquí l'intent per part del Sr.Osan i per part dels antiavalots de la Guàrdia Urbana (presents en aquella circumstància) d'anar en contra d'una de les màximes exigides en tota democràcia, que és la llibertat d'expressió amb la qual tots, tots, estem d'acord. Tant l'Ajuntament com l'administració responsable d'aquests afers obvien aquest primer principi d'interrelació entre ciutadans i l'administració, que és el dret a manifestar-se.

El mateix volem dir de la Sra. Marina Subirats, ja que a l'Audiència Pública del passat 13 de febrer, a l'entrada del Districte, hi havia quatre cotxes d'antiavalots, "preocupats" per les nostres exigències. Només ens resta dir: dimissió per totes dues persones: el Sr. Osan i la Sra. Subirats.

Josep Pons

El republicà...

Malgrat la seva subversió de l'ordre constitucional, el germà de l'actual genocida número del món George Bush pot estar content. Encara gràcies que el Garzón no li va enviar la Guàrdia Civil.

El Fòrum 2004 no es posiciona en contra la guerra

Un portaveu del Fòrum Universal de les Cultures que es celebrarà a Barcelona l'any vinent declarà a Ràdio Barcelona la intenció del Fòrum de no posicionar-se en contra d'una hipotètica agressió contra l'Iraq. Afirmà que era prioritari no trencar el consens entre les institucions organitzadores de l'esdeveniment. La presència de l'alcalde de Barcelona, del president de la Generalitat de Catalunya i del Ministre de Ciència i Tecnologia en els òrgans de govern del Fòrum fan que aquest sigui una mena d'assumpte d'Estat. La qüestió és especialment lamentable si tenim en compte que dos dels principals eixos temàtics del Fòrum 2004 són la pau i la multiculturalitat.

Impunitat policial a Màlaga i a Sueca

En les darreres setmanes s'han donat a conèixer dos nous casos de impunitat policial. A Màlaga, un policia nacional lliure de servei acabà una discussió en un bar per una partida en una màquina escurabutxaques etzibant-li un tret al tòrax del seu interlocutor. El jutge el posà en llibertat sota una fiança de 3000 euros. A Sueca un veí va morir d'un tret al cap efectuat per un número de la Guàrdia Civil durant un control.

Atac a la llibertat d'expressió i al País Basc

Alguns dels detinguts han denunciat tortures

Redacció/EUSKADI

Agents de la Guàrdia Civil van procedir a tancar les seus d'Euskaldunon Egunkaria el passat 20 de febrer. L'òrgan hereu del Tribunal de Orden Público franquista, l'Audiencia Nacional espanyola, havia dictat l'ordre de tancament en una nota elaborada conjuntament amb el mateix Ministeri de l'Interior, segons la qual existia una vinculació del diari amb l'organització ETA. L'operació es completà amb la detenció de 10 persones que tenien o havien tingut responsabilitats en aquest mitjà de comunicació.

Respostes immediates

Al País Basc, les respostes al tancament de l'únic diari íntegrament en èuscar foren immediates. Concentracions de suport a les seus clausurades, compromís dels i les treballadores del diari clausurat per fer-ne sortir un altre al dia següent (l'Egunero) i la manifestació massiva a Donosti demostren l'arrelament social d'Egunkaria així com l'abast de l'operació comandada pel jutge Juan del Olmo.

Reaccions ben oposades van sorgir del mateix Ministeri de l'Interior espanyol, que va manifestar el seu suport absolut a l'acció judicial, menyspreant el dret a la presumpció d'innocència i afirmant que "es tracta d'una acció de suport a la llengua i la cultura basques".

Als Països Catalans també hi ha hagut una significativa onada de solidaritat. Cal ressaltar un comunicat de solidaritat amb les persones treballadores i lectores del diari signat per diferents mitjans de comunicació popular entre els que comptem LA BURXA. Institucions com el Col·legi de Periodistes de Catalunya, o tots els diaris en català (inclòs El Periòdico) també van emetre comunicats de suport amb Egunkaria. Finalment cal ressenyar la creació d'una Plataforma per l'Egunkaria que dinamitzarà l'organització d'actes en defensa del dret a la llibertat d'expressió i per la reobertura del diari basc.

Una massiva manifestació en contra del tancament de l'Egunkaria INTERNET

Tortures a detinguts

En ser alliberat Martxelo Otamendi va denunciar haver patit tortures durant el període d'incomunicació a què el va sotmetre la Guàrdia Civil. Afirmà que ell no va ser l'únic, sinó que els altres detinguts també havien rebut el mateix tracte inhumà. El cas de Pello Zubiria, que pateix una malaltia greu, va ser especialment dur, ja que va haver de ser hospitalitzat durant el mateix període d'incomunicació, mentre es deia que s'havia intentat suïcidar.

Unànime no a la guerra arreu del món

Redacció/BARCELONA

Milions de persones sortiren al carrer el passat 15 de febrer en el què ha estat qualificada com la mobilització de masses més gran de tota la història. La crida del Fòrum Social de Florència a convertir aquesta jornada en un clam contra la guerra ha tingut un èxit sense precedents. Manifestacions com les de Barcelona, Roma o Londres es van convertir en impressionants riuades humanes que vorejaven el milió de persones i que només tenien en comú un no incondicional a la guerra. És important remarcar que si bé alguns partits polítics s'han volgut penjar la medalla de les massives mobilitzacions, el cert és que han anat sempre a remolc de les plataformes populars que s'han constituït arreu. D'altra banda, és innegable que la magnitud de les manifestacions ha permès si més no retardar i dificultar l'inici de l'agressió a l'Iraq i més si hi afegim les dificultats derivades de les negociacions i els diferents posicionaments de països com Rússia, Xina o, a un altre nivell, la imprescindible Turquia. Més enllà de les grans manifestacions, el rebuig a la guerra s'està expressant de totes les formes possibles en molts pobles i ciutats. En el cas que comencés la guerra s'ha convocat una manifestació pel següent diumenge a les 12 del matí a Plaça de Catalunya.

Un dels 5 detinguts per Garzón continua a la presó

Redacció/VILADECANS

Una nova operació policial i mediàtica va colpejar els moviments socials de l'àrea metropolitana de Barcelona durant la darrera quinzena de febrer. En aquest cas, 5 joves anarquistes foren detinguts i incomunicats durant més de 72 hores sota el règim de la mal anomenada "llei antiterrorista". L'operació va ser duta a terme sota una ordre judicial signada pel jutge Baltasar Garzón, que acusa les persones implicades d'una dotzena d'accions contra entitats bancàries i ETT des de 1999. D'altra banda, al tancament d'aquesta edició, encara hi ha dues persones en recerca i captura. Des d'un primer moment, els joves van rebre el suport del seu entorn polític i familiar. En acabar el període d'incomunicació i la declaració davant l'Audiència Nacional, el jutge va decretar l'ingrés a presó d'un dels joves i la llibertat amb fiances (que oscil·laven entre els 12000 i els 3000 euros) pels altres 3 i una llibertat sense fiança.

Des de diversos àmbits polítics i socials s'ha manifestat la preocupació perquè la detenció i empresonament mitjançant la vinculació amb banda armada comença a ser un procediment normal per casos d'atacs a caixers o ETT i es contempla la possibilitat d'iniciar una campanya contra el que anomenen "una evident retallada de llibertats".

Què està passant al món?

Des d' aquest espai emprendrem un llarg viatge per diferents pobles i països. No es tracta, però, d'una visita guiada per museus ni d'una guia d'hostals barats, sinó d'una aproximació a la realitat que viu la gent arreu del món. Volem fer d'altaveu a les formes de resistència que desenvolupen els pobles per plantar cara a les injusticies que genera el sistema capitalista.

Serà Colòmbia un nou Vietnam?

El Che Guevara va recomanar als pobles del món crear "un, dos, deu, cent, vietnams". Quaranta anys després d'aquesta consigna generalitzada per les guerrilles d'arreu, sembla que ara és el govern Bush qui s'ha decidit a aplicar-la. Mentres la situació a Afganistan és lluny d'haver-se resolt i les guerrilles talibanes contraataquen amb força, i es prepara la inminent invasió d'Iraq; ja hi ha tropes estatunidenques a un tercer front: Colòmbia.

Paramilitars de l'extrema dreta entrenant-se INTERNET

Aquest és un país complex, extremadament ric i violent, on l'oligarquia s'ha negat sempre a realitzar una mínima reforma agrària, condemnant el país a una llarguíssima guerra civil de gairebé 60 anys; durant les decàdes dels 40 i 50 en forma de les revoltes camperoles liderades per sectors radicals del Partido Liberal, i des de fa 39 anys per la insurgència de les Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia (guerrilla marxista hereva directa d'aquells moviments) i altres grups guerrillers. Aquesta situació de conflicte ha dotat la societat colombiana d'un caràcter especial, amb uns partits polítcs molt dèbils i una societat civil molt forta, organitzada en sindicats, comunitats indígenes, associacions veïnals, de drets humans, estudiantils, mitjans de comunicació independents,... que només han estat frenats mitjançant la repressió més salvatge, i cada any milers de dirigents i militants socials són assassinats per l'exèrcit o els paramilitars que hi estan lligats.

Alternativa guerrillera

L'extrema violència estatal ha anat empenyent successives generacions de joves, no només d'esquerres, sinó simplement exclosos ha ingressar a les guerrilles (o al narcotràfic, però aquest tema escapa al contingur de l'article), que molt ben organitzades i armades gràcies a un eficient sistema de finançament, han sofert un procés de militarització. Això les ha fet terriblement efectives al camp de batalla, però també ha anat reduint progressivament la seva base social (a mida que es feia més irreal un estat socialista). Actualment una gran part del moviment popular colombià ja no busca la victòria militar, sinó un procés de pau que els permeti reconstruir el país i iniciar nous projectes revolucionaris; no es pot oblidar que Veneçuela queda molt aprop.

L'estratègia de la guerra total

En aquest context, el passat 7 d'agost, pren possessió com a president Álvaro Uribe, candidat de l'oligarquia més rància i l'administració estatunidenca, amb el programa de liquidar el procés de pau. Procés que aquests mateixos sectors, amb l'ajuda dels paramilitars, ja s'havien encarregat de fer fracassar. El seus objectius només passen per la derrota total de les forces insurgents i de pas del moviment popular. I per aconseguir-ho es confia amb la intervenció directa de l'exèrcit nordamericà, amparat legalment per la signatura del Pla Colòmbia. Aquest Pla preveu una ajuda "integral" al país per superar la dependència del narcotràfic, en la que els estatunidencs posarien la part militar (i la més important) i els europeus les ajudes al desenvolupament (una simple cortina de fum). Encara que alguns articles obliguen explícitament que l'ajuda militar sigui destinada a exclusivament a combatre el narcotràfic i no la guerrilla, això ja s'ha violat (tal i com sospitaven els seus opositors), i en aquests moments es calcula que hi ha centenars de militars d'èlit del Pentàgon o mercenaris privats operant com a "assessors" de l'exèrcit colombià. L'abatiment d'una avioneta, i la retenció de tres funcionaris estatunidencs que hi viatjaven, per part de les FARC, ha tret a la llum aquesta creixent intervenció i ha fet augmentar la tensió amb el govern Bush, que ha anunciat l'enviament de més tropes per participar a les operacions de rescat.

Aquestes dades, sumades al fet que en 40 anys ningú ha trobat la manera de derrotar aquestes guerrilles i l'extensió de les lluites populars i la tensió política pels països veïns (Veneçuela, Brasil, Equador, entre d'altres), fa molt evocador l'exemple del Vietnam. Pot ser que aquest cop, la repetidíssima consigna del Che no siguin només paraules.

Guillem Sànchez

... i el monarca

A aquest altre li devia agafar un cobriment de cor en sentir al Jeb Bush. No es preocupi, que encara pot disfrutar del tron que, amablement (i democràtica) li va cedir el seu predecessor en el càrrec.

Manifestació pel desallotjament de l'Ateneu de Cornellà

Uns 800 veïns i veïnes solidàries, antics okupants, i persones que han participat en les activitats que durant 16 anys s'han anat celebrant a l'Ateneu de Cornellà es varen manifestar el passat 8 de febrer pels carrers del poble del Baix Llobregat. Els i les convocants volien pressionar els òrgans polítics i judicials que d'aquí poc prendran una resolució sobre el desallotjament de l'Ateneu perquè aturin tot el procés judicial. La manifestació ha estat un dels moments més importants de la campanya que s'està realitzant per evitar el desallotjament. Fins ara s'havien realitzat concentracions davant dels jutjats o actes com la cassolada que es va realitzar el dimarts anterior.

Boicot durant la inauguració del TAV a Lleida

L'estrena del TAV a Lleida va resultar força accidentada. El grup de pagesos del Segrià, als quals el Ministeri de Foment reclama els tributs corresponents a les indemnitzacions rebudes per l'expropiació dels seus terrenys, va ocupar la via i va ser desallotjat per antiavalots dels mossos d'esquadra. El comboi va sortir amb mitja hora de retard després que els mossos d'esquadra carreguessin contundentment contra els expropiats pel TAV del Segrià.

L'Entrevista

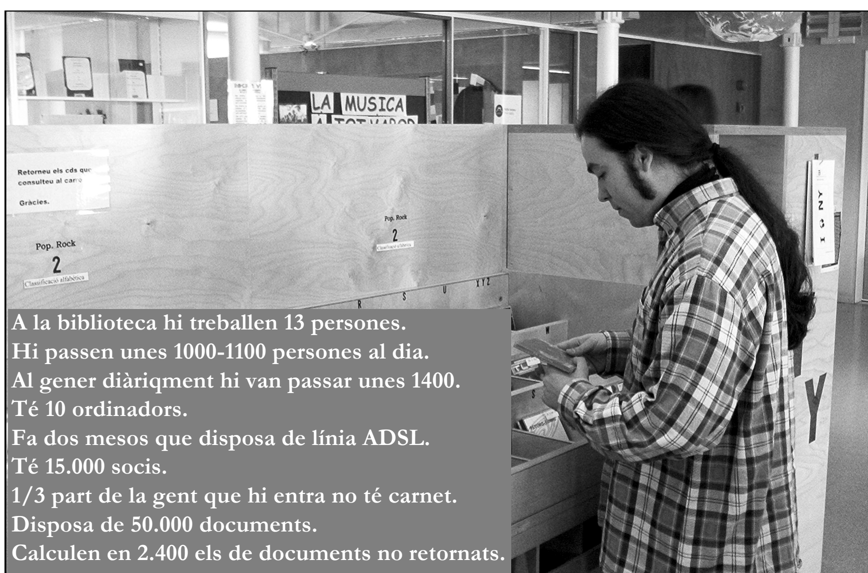
Julià. És bibliotecari i director del Vapor Vell

"Les biblioteques són com un petit comunisme"

Quan a l'octubre del 2000 van inaugurar la Biblioteca del Vapor Vell poc ens podríem imaginar la dimensió que aniria prenent, tant cultural com social, al nostre barri. De la petita i voluntariosa sala de les Cotxeres vam passar a disposar de 2000 m2. Després de quasi 30 anys de reivindicacions, el barri guanyava un espai ample i còmode. El seu cap visible és el Julià, un noi de 28 anys, bibliotecari "de vocació i professió", com li agrada dir a ell. N'és el director, tot i que assegura que intenten funcionar assembleàriament. És del Carmel, però opera a Sants des de fa quatre anys. Encuriosits per saber com rutlla una biblioteca així, hem parlat una estona amb ell.

Biblioteques com la del Vapor Vell esdevenen autèntics instruments de socialització de la cultura. En certa manera, s'enfronten a la lògica de l'economia de mercat, no?

És així. Em causa una certa perplexitat l'aposta tan forta que s'ha fet per les biblioteques públiques. No donen cap mena de rendiment econòmic. Són impostos invertits en coses col·lectives. Un petit comunisme. Segurament el que hi ha al darrera és un càlcul del benefici polític. Si és això, benvingut. A mi m'agrada parlar més d'una conseqüència d'això: com que pot entrar-hi tothom, és usuari de la biblioteca un col·lectiu magrebí molt important, però també un de colombià, d'equatorià i argentí. Tenen un espai on ningú els demana els papers. Poden utilitzar internet, poden preparar-se unes oposicions, poden aprendre català. Som un servei d'informació, i ens hem adonat que hi ha ha un col·lectiu que el necessita molt més. És la part més noble de la nostra feina.

A la biblioteca hi treballen 13 persones.
Hi passen unes 1000-1100 persones al dia.
Al gener diàriqment hi van passar unes 1400.
Té 10 ordinadors.
Fa dos mesos que disposa de línia ADSL.
Té 15.000 socis.
1/3 part de la gent que hi entra no té carnet.
Disposa de 50.000 documents.
Calculen en 2.400 els de documents no retornats.

El Vapor Vell té un potencial considerable. Quins criteris seguiu per dinamitzar un espai com aquest?

Volem apropar per una banda els agents de la cultura Portar l'escriptor, l'editor o el conferenciant per establir un contacte directe amb el lector. Això és de dalt a baix. Però hi ha una cosa que és menys espectacular, que és la del baix a dalt: la gent que fa alguna cosa té en la biblioteca una platafoma des d'on presentar-ho.

Els últims mesos heu ampliat l'oferta musical. I això en plena polèmica sobre la pirateria discogràfica. No tens por que et piquin la cresta?

Les biblioteques de Barcelona tendeixen a un especialització. Cadascuna mira de tenir una mica més d'un tema. Aquí vam decidir centrar-nos en música moderna, sobretot arrel de la cessió del fons de maquetes de la Bàscula. En quan als drets d'autor, el paper de les biblioteques està regulat per una llei. La SGAE té la seva feina, que és treure diners de la producció cultural dels altres. Aquí no tenen res a fer. Ara bé, això pot canviar en quasevol moment: la gent que ens governa no és amiga de les coses públiques. D'aquí poc refaran la llei de propietat intelectual, i potser sí que tindrem problemes.

Una curiositat: suposo que hi haurà casos de llibres i CDs no retornats. Quina opinió et mereix la gent que saqueja aquest bé comú?

Hi ha dos coses a dir. Una individual: si agafes un parell de CDs i no els tornes, no pots treure'n res més. Si et compensa per dos CDs perdre l'accés a 100.000 documents, és una decisió individual, però penso que no mal calculada. La col·lectiva és més interessant. La biblioteca té 50.000 documents actualment, i en tota la xarxa hi ha més de dos milions. Tot això és per tothom, la gràcia és que són nostres. Des del punt de vista col·lectiu és molt injust. En relació a la xifra, no sé si m'agradaria dir-ho. Es com allò dels suïcidis al metro, que no es diuen per no donar idees.

Per acabar, una qüestió obligada: recomana'ns quelcom de lectura i de música

Literàriament, un parell de coses. Allò que diuen escriptors joves catalans. Tenen un nivell impressionant. Que la gent s'apropi al Quim Monzó o al Sergi Pàmies, gent que escriu coses breus i sense grans pretensions. Una altra literatura a destacar seria l'argentina. Ara estem organitzant un cicle sobre Julio Cortázar, amb un premi literari, xerrades, exposicions. En quan a música, podia dir que no hi ha a Barcelona que pugui oferir CDs de Hip Hop i de Heavy Metal. Que provin amb el hip hop, que sembla ser que últimament està resorgint com a vehicle d'expressió. A més aquí a Sants em consta que hi ha grups de hip hop. Ah! val la pena convidar la gent que ens demani CD que no tenim, i així els comprem.

Manifestació a Barcelona contra la guerra del petroli el 15 de febrer del 2003

Adreces **Hamsa** c/Miquel Bleach 15, **Can Vies** c/Jocs Florals 42, **CS de Sants** c/Olzinelles 30, **Casal Independentista** c/Premià 31, **Espai Obert** c/Blasco de Garay 2, **AC Arran** c/Premià 20

Activitats

Actes de la setmana del 8 de març

Organitzen:
L'Escletxa, Les Tenses, Diabòliques i Dones de l'Assemblea de Barri de Sants

Relacions abusives vs relacions igualitàries
dilluns 3 de març a les 20h al Centre Social de Sants a càrrec de L'Escletxa

Desemmascarem les ajudes socials
dimecres 5 de març a les 20 h al Centre Social de Sants a càrrec de les Diabòliques i Las Mujeres Cuentan

Taller de sexualitat
dijous 6 de març a les 20h al Centre Social de Sants a càrrec de Creación Positiva

RAWA, les dones d'Afganistan
divendres 7 de març a les 20h al CSA Can Vies a càrrec de RAWA.

Presentació del llibre:
Capitalismo (financiero) global y guerra permanente.
El dólar, Wall Street y la guerra contra Irak
Dimecres 19 de març a les 19h a l'Espai Obert.

Calçotada del Casal Independentista
Una cita veïnal del tot obligada. Guardeu-vos un forat el diumenge 9 de març.